

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľa **M. T., s. r. o.**, so sídlom B., IČO: X., zastúpenej *advokátskou kanceláriou B. – Ď., s. r. o.*, so sídlom D., proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/45/2010 zo 14. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/45/2010 zo dňa 14. septembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi **u k l a d á** zaplatiť súdny poplatok v sume 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím odporkyne č. RP/45/2010 zo dňa 14. septembra 2010 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 190-PLO/O-2905/2010, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 12. apríla 2010 o cca 17:12 hod. odvysielal v programe Prvé noviny a. s. glosu Protokolárna ľútosť, ktorá svojim obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahla do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky L. K., za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5.000 eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: 7000088921/8180, VS 4510, KS 6548.

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom príslušnej časti programu Prvé noviny a. s. glosu Protokolárna ľútosť, vzhľadom na záznamu vysielania dotknutého programu, neuznajúc argumenty navrhovateľa uvedené v jeho vyjadrení v správnom konaní s konštatovaním, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky L. K., čím porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Autor dotknutého príspevku glosoval tragické úmrtie poľského prezidentského páru, pričom v úvodnej vete uviedol, cit.: „Pád poľského lietadla s prezidentským párom je obrovská ľudská tragédia. Celé Poľsko smúti...“, t. j. vyjadril ľudský a sústrastný postoj k tejto tragickej udalosti ako celku. V napadnutom príspevku (glose) bola osoba poľského prezidenta kriticky charakterizovaná po politickej línii („rusofóbny L. K.“, „reprezentoval extrémny poľský konzervativizmus“). Autor glosy svoju ironickú kritiku orientoval na prejavovanie sústrasti zo strany okolia, najmä politikov a občanov. V druhej časti glosy jej

autor menoval rôzne spoločenské skupiny obyvateľov, ktoré trpkou ľutujú smrť prezidenta napriek tomu, že prezident K. bol reprezentantom extrémneho poľského konzervativizmu, v dôsledku ktorého je Poľsko krajinou, cit.: „kde sa ľudia, ktorí nie sú heterosexuálni bieli katolícki Poliaci, rodia za trest“. Následne bola glosa uzavretá značne sarkastickým osobným postojom autora k smrti prezidenta Poľskej republiky, a to slovami: „Je mi ľúto, ale ja poliakov neľutujem. Ja im závidím.“.

Rada, ako problematický vyhodnotila hlavne záver glosy, v ktorej jej autor uviedol, cit.: „*Je mi ľúto, ale ja poliakov neľutujem. Ja im závidím.*“.

Pre posúdenie, či sa odvysielaním predmetného príspevku (glosy) účastník konania dopustil porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné okrem iného posúdiť, či došlo k protiprávnemu zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd dostatočne **individualizovaného subjektu**. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o hlavu štátu, bola podľa Rady z pohľadu individualizácie subjektu v zmysle naplnenia skutkovej podstaty podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. táto osoba dostatočne individualizovaná, navyše Rada má za to, že išlo o osobu známu širokej verejnosti v dôsledku jej pôsobenia v politickom dianí.

Ďalej uviedla, že miera sarkazmu a irónie použitá v predmetnom príspevku (glose) bola natoľko vysoká, že odvysielané vyjadrenia svojim obsahom a spôsobom spracovania boli spôsobilé zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky L. K.. Ku kolízii viacerých právom chránených záujmov, a to práva príspevkom dotknutej osoby na ochranu jej ľudskej dôstojnosti na strane jednej so slobodou prejavu na strane druhej, Rada dospela k záveru, že spôsob spracovania predmetného príspevku a obsah odvysielaných vyjadrení mal vo vzťahu k zosnulému prezidentovi Poľskej republiky L. K. difamujúci charakter v takej miere, v akej to predpokladá zákonná dispozícia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Z uvedeného dôvodu bolo podľa Rady obmedzenie slobody prejavu v podobe vyvedenia deliktuálnej zodpovednosti voči účastníkom i účastníkovi konania nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, tzn. odôvodňovalo naliehavú sociálnu potrebu a sledovalo legitímny cieľ, spočívajúci v ochrane právom chránených záujmov dotknutej osoby, a to práva na zachovanie jej ľudskej dôstojnosti.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľ bol od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. v znení platnom a účinnom do 14. decembra 2009 v minulosti

sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona. č. 308/2000 Z. z. a poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona. č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PR/279/2005 uložená sankcia – pokuta vo výške 30.000 Sk a rozhodnutím č. PR/10/2009 uložená sankcia – pokuta vo výške 3.500 eur.

Rada na základe vyššie uvedených skutočností, po zhodnotení kvalitatívneho a kvantitatívneho hľadiska porušenia povinností ustanovených v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla o uložení pokút vo výške dolnej hranice zákonom stanoveného rozpätia, ktoré sú vzhľadom na závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, miery zavinenia a následkom porušenia povinnosti dostačujúce a ich uloženie považuje za plne odôvodnené.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250 I a nasl. OSP) namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

K materiálnej stránke konania a rozhodnutia správneho orgánu najmä k posúdeniu naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu navrhovateľ uvádza, že nepochopiteľnou, nelogickou a čisto subjektívnou konštrukciou Rada účelovo vyhodnotila záver glosy: „*Ja Poliakov neľutujem, ja im závidím*“. Podľa navrhovateľa Rada z uvedeného znenia záverečnej vety glosy bez akejkoľvek opory v logickom alebo gramatickom výklade a hlavne bez opory v zákone usúdila, že sa jedná o vyjadrenie súhlasu so smrťou človeka a identifikovala ho ako prezidenta Poľskej republiky. Taktiež poukázala na neadekvátne použitie a nesprávny gramatický výklad textu z ktorého Rada vyvodila, že glosátor víta udalosť a neprejavuje nad ňou ľútosť.

Tvrdenia Rady, že miera sarkazmu a irónie bola v glose vysoká a na základe týchto zistení bolo potrebné obmedziť právo na slobodu prejavu z dôvodu zásahu do ľudskej dôstojnosti dotknutej osoby, sú ničím nepodložené, značne subjektívne a navodzujú zdanie snahy sankcionovať za vyjadrenie politického názoru. Podľa navrhovateľa autor glosy sa nevyjadruje k osobe zosnulého prezidenta inak ako tak, že je reprezentantom „extrémneho

poľského konzervativizmu“, čo však nie je označenie difamujúce ale zodpovedá politickej skutočnosti.

K výške uloženej sankcie – pokute uviedol, že je odôvodnená na základe ničím nepodloženej konštrukcie vytvorenej bez opory v zákone a nad rámec správnej úvahy. Má tiež závažnú pochybnosť o tom, či je vôbec možné zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti osoby, ktorá už nie je subjektom práv, nakoľko zahynula v nešťastí, ukončila svoju existenciu a prestáva mať práva a povinnosti, vrátane ľudských práv.

Z procesných pochybení navrhovateľ namietal, že výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Uviedol, že vo výrokovvej časti absolútne absentuje popis spáchania alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výrokmi bol správny delikt spáchaný. Uviedol, že identifikácia skutku je pritom z pohľadu prevencie protiprávneho konania a páchania správnych deliktov kľúčovou otázkou. Poukázal pritom na rozhodnutie Městského soudu v Praze v konaní pod č. 7Ca 315/07.

Navrhovateľ namietal aj upretie práva vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom rozhodným pre vydanie rozhodnutia, najmä tým, že vôbec neidentifikovala presne skutok pre ktorý začala správne konanie, a pre ktorý uložila sankciu napriek skutočnosti, že účastník Radu o toto svoje vyjadrenie požiadal.

Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6SŽo/55/2010.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne, napadané rozhodnutie predstavuje porušenie základných zásad právneho štátu, najmä zásady právnej istoty, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné. Konanie predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Vady konania správneho orgánu predchádzajúceho rozhodnutiu správneho orgánu a vady rozhodnutia správneho orgánu považujeme za natoľko závažné, že navrhujeme, aby Najvyšší súd SR

napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/45/2010 zo dňa 14. septembra 2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku, proti rozhodnutiu Rady č. RP/45/2010 uviedla, že v rámci správnej úvahy dospela k záveru, že vetu „Ja Poliakov neľutujem, ja im závidím“ v predmetnej glose autora je nutné chápať, ako autorove odmietnutie vyjadriť ľútosť nad smrťou poľského prezidenta, a naopak vyjadrenie súhlasu s touto udalosťou. Odporkyňa je presvedčená, že správna úvaha, ktorú v napadnutom rozhodnutí použila a aj náležite odôvodnila vychádza z logických argumentov a má oporu v skutkovom stave. Naopak navrhovateľ sa obmedzil na neurčité konštatovanie o „možnosti vyložiť vyjadrenie viacerými spôsobmi ponechaných na diváka“. Odporkyňa tiež upozornila na fakt, že navrhovateľ na viacerých miestach vo svojom odvolaní poukazuje na nesprávnosť výkladu odporkyne z gramatického hľadiska, pričom však neuvádza žiadny argument, resp. dôvod na podporu svojho tvrdenia. Odporkyňa je presvedčená, že jej výklad tohto vyjadrenia je logický, vzhľadom na kontext príspevku a z gramatického hľadiska neobsahuje žiadne rozpory.

Taktiež odmieta navrhovateľove tvrdenia o snahe sankcionovať navrhovateľa za vyjadrenie politického názoru. Z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hodnotenia poľského prezidenta autorom glosy nepovažuje Rada z hľadiska predmetného ustanovenia za problematické. Z tohto dôvodu považuje odporkyňa tento navrhovateľov argument za špekuláciu, ktorá nemá žiadnu oporu v skutkovom stave. Ako už bolo uvedené, odporkyňa dospela k odôvodnenému záveru, že vzhľadom na kontext príspevku sa vyjadrenie „Ja poliakov neľutujem, ja im závidím!“ vzťahuje na úmrtie poľského prezidenta.

K navrhovateľovej námietke, v ktorej pochybuje či vlastne možno zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti osoby, ktorá už nie je subjektom práv, nakoľko zahynula. Odporkyňa uvádza, že právny poriadok Slovenskej republiky priznáva ochranu osobnostnej zložke jedinca aj po jeho smrti.

Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3SŽ/14/2008.

K námietke navrhovateľa, ohľadom nedostatočného opisu skutku uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený

- a) čas spáchania správneho deliktu – 12.04.2010 o cca 17:12 hod.,
- b) spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie glosy Protokolárna ľútosť v rámci programu Prvé noviny a. s. a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov,
- c) správny delikt – obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky L. K..

Výroková časť rozhodnutia tak podľa navrhovateľa exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia.

Odporkyňa poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Sž/2/2010, č. 8Sž/4/2010 a č. 5Sž/8/2010.

Tvrdenie navrhovateľa, že mu bolo upreté právo vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., odporkyňa vo svojom vyjadrení považovala za zmatečné a nepravdivé. Navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania poučený o jeho právach plynúcich z citovaného ustanovenia. Odporkyňa je presvedčená, že dostatočne jasne identifikovala skutok, pre ktorý začal správne konanie a navrhovateľovi poskytol možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. Odporkyňa tiež uvádza, že ako vyplýva zo spisového materiálu navrhovateľ sa vo svojom stanovisku vyjadril ku skutočnosti „vyslovenia súhlasu so smrťou zosnulého prezidenta“, cit.: „Ďalej si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že v celom príspevku nie je explicitne vyjadrený súhlas so smrťou zosnulého prezidenta...“ Z uvedeného je podľa odporcu zrejmé, že navrhovateľ mal možnosť vyjadriť sa k podkladom, ako i predmetu správneho konania a aj tak urobil.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 6Sžo/55/2010 zo dňa 16.06.2010, na ktorý navrhovateľ odkazuje, neuvádza nič o nedostatočnej špecifikácii skutku pri začatí správneho konania. Uviedla, že v predmetnom správnom konaní postupovala v úplnej zhode so závermi Najvyššieho súdu, ktoré uviedol v rozsudku č. 6Sžo/55/2010 zo dňa 16.06.2010.

Odporkyňa teda jednoznačne poskytla možnosť navrhovateľovi vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie pred vydaním rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. a tiež postupovala v úzkej súčinnosti s navrhovateľom v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb..

K námietke navrhovateľa ohľadom neodôvodnenia výšky pokuty uviedla, že sa riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. S viacerými kritériami, ktoré odporkyňa uviedla na záver odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa odporkyňa obširnejšie vysporiadala v iných častiach odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia výšky pokuty jednoznačne vyplýva, že predmetná glosa obsahovala v súvislosti s tragickou nehodou, pri ktorej prišiel o život aj prezident Poľskej republiky vyjadrenia, ktoré mali voči tejto osobe difamujúci charakter. Autor glosy svojimi slovami vyjadril súhlasný postoj so smrťou prezidenta, čím zasiahol do jeho práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti ako Ústavou chráneného základného ľudského práva. Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty prihliadla na skutočnosť, že účastník konania už bol v minulosti viackrát právoplatne sankcionovaný za porušenie predmetnej povinnosti a prihliadla aj na výšku udelených sankcií. Odporkyňa výšku pokuty považuje za plne odôvodnenú. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odporkyňa prihliadla na všetky kritériá, ktoré mohli mať vplyv na určovanie výšky pokuty a tieto kritéria v napadnutom rozhodnutí uviedla.

Tiež poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5Sž/94/2008, č. 3Sž/33/2009, č. 8Sž/4/2009, č. 3Sž/63/2008, č. 5Sž/7/2009 a č. 3Sž/67/2008.

Na základe vyššie uvedeného má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., a po oprave podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd v súlade s (§ 250q ods. 2 OSP) napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/45/2010 zo dňa 14. septembra 2010 ako právne správne potvrdil.

Najvyšší súd, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, napadnuté rozhodnutie odporkyne prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 10. marca 2011, oboznámil sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 190-PLO/0-2905/2010 a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Na pojednávaní pred najvyšším súdom navrhovateľ zotrval na dôvodoch písomne podaného návrhu zo dňa 02.11.2010. Zdôraznil, že podľa ich názoru použitý výrok nemal dehonestujúci charakter a uložením pokuty Rada porušila aj článok 26 Ústavy Slovenskej republiky – právo na informácie a slobodu prejavu. Poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5SŽ/24/2008, ktorým najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady týkajúce sa príspevku „Nové desatoro“.

Odporkyňa sa tiež pridržiavala písomne podaného vyjadrenia zo dňa 12.11.2010. Zdôraznila, že v danom prípade Rada posudzovala výrok, ktorý uviedol moderátor ako výrok, ktorý dehonestoval zosnulého poľského prezidenta, pričom tento príspevok posudzovali ako celok, podľa ktorého obsahu aj spôsobu spracovania dospeli k záveru, že došlo k porušeniu ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Pokiaľ ide o namietané porušenie článku 26 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru Rady do práv navrhovateľa na informácie a slobodu prejavu rozhodnutím o uložení pokuty zasiahnuté nebolo. Pokiaľ ide o spomínaný príspevok „Nové desatoro“, v tomto príspevku nešlo o individuálne osoby, v predmetnej veci však Rada spornú vetu posudzovala v kontexte celého príspevku.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správny orgán ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 14. septembra 2010 o cca 17:12 hod. odvysielal program Prvé noviny a. s. glosu Protokolárna ľútosť.

Úlohou najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľ bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporuky v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,

- c) pozastavenie vysielať programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 308/2000 Z. z., sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 2 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušil povinnosť, na ktorej porušenie bol upozornený. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak vysiela programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Odporkyňa vo veci rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/45/2010 zo dňa 14. septembra 2010, ktorým navrhovateľovi uložila pokutu vo výške 5.000 eur, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí so stanoviskom odporkyne, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že v preskúmanom konaní Rada v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z.. Taktiež správna úvaha, ktorú odporkyňa použila v napadnutom rozhodnutí vychádza z logických argumentov. Námietku navrhovateľa o snahe odporkyne sankcionovať ho za vyjadrenie politického názoru Najvyšší súd považuje za neopodstatnenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom vrátane priloženého záznamu § 250q ods. 1 veta druhá OSP v súlade s názorom odporkyne mal za to, že predmetná glosa, vzhľadom na svoj obsah a spôsob svojho spracovania hrubo zasiahla do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky L. K.. Taktiež podľa Najvyššieho súdu predmetná glosa obsahovala vyjadrenia, ktoré mali voči zosnulému prezidentovi Poľskej republiky zneuctvujúci (difamujúci) zásah.

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

K pochybnostiam navrhovateľa, či je vlastne možné zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti osoby, ktorá už nie je subjektom práv, nakoľko zahynula, najvyšší súd uvádza, že plne súhlasí s vyjadrením odporkyne, že ochrana ľudskej dôstojnosti sa priznáva aj po smrti fyzickej osoby. Právo fyzickej osoby na ochranu ľudskej dôstojnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky vychádza z Ústavy SR, kde v prípade ľudskej dôstojnosti sa v článku 19 ods. 1 Ústavy SR, uvádza právo na jeho zachovanie, pričom treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Sb).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemohol stotožniť ani s námietskou navrhovateľa ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru Najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút, vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc.

Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynúiteľné správnou exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 12.04.2010 o cca 17:12 hod. spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie glosy Protokolárna ľútosť v rámci programu Prvé noviny a. s. a je konkrétne uvedený i správny delikt – obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku, zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky L. K.. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru Najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rovnako bola obsahom administratívneho spisu vyvrátená i námietka navrhovateľa, že jej bolo upreté právo v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. Preto tvrdenie navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie č. RP/45/2010 nemá oporu v spisovom materiály.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru Najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľ takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím odporkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval ani námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce

porušenia zákona navrhovateľom podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia) preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy, a či je v súlade so zákonom.

Odvolanie navrhovateľa neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania Najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní nemal úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2011

**JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková